

De eerste bladzijde uit mijn boek 2050

Bloed op het trouwboekje

Een gevoel van onheil trok door me heen, toen ik in de la een vreemd donkerbruin boekje met een goudkleurig stadswapen zag liggen. Een boekje was al heel bijzonder, alles was bijna digitaal. Het was een raar unheimisch oergevoel, dat ik vroeger als kind soms had voordat ik viel of me ging bezeren. Voorzichtig pakte ik het boekje uit de lade. Ik vergat helemaal waarom ik het had opengetrokken. Ik had in mijn duim gesneden, die nu bloedde en ik was op zoek naar een verbandje. Ik bladerde door het boekje en zag dat er bloed op kwam. Ik wilde het weer terug leggen om eerst mijn duim te verbinden en zag toen mijn naam staan onder de kop: 'Uit dit huwelijk zijn geboren'. Onder mijn naam: 'Leonarda aan de Stegge, Amsterdam 3-7-2020' stond nog een naam: 'Jasmin aan de Stegge' met dezelfde geboortedatum.

Verbaasd bladerde ik terug en las: 'Het huwelijk van Silvester aan de Stegge geboren 2-1-1980 met Leonarda Maria van den Berg geboren 1-3-1980 werd gesloten op 2 juli 2019.'

Het was of de grond onder mijn voeten wegzakte. Ik wist niet beter of mijn ouders waren Belinda en Ronald aan de Stegge, die mij liefdevol hadden opgevoed, me alles gaven wat mijn hartje begeerde en me stimuleerden om advocaat te worden ondanks mijn dyslectie mij afgeraden hadden iets met beelden te doen waar mijn hart lag en waar ik op de kleuterschool al goed in was.

Ik zag dat Silvester dezelfde geboortedatum had als Ronald. Waren zij ook tweelingen? Het drong tot me door dat ik een tweelingzus had. Ik zakte door mijn knieën en hield mijn hoofd tussen mijn handen. Ik besmeurde mijn wang met bloed, maar het deed me niet tot ik een kreet hoorde die door merg en been ging.

Moeder Belinda boog zich over me heen en zei: 'Lonny, kind, wat is er gebeurd? Heb je je bezeerd?'

Zonder op te kijken reikte ik haar het boekje aan. Het werd doodstil. Je hoorde alleen het zoemen van de digitale klok. Mijn mobiel die om mijn pols geklemd zat, verbrak de stilte.

Ik hoorde de stem van mijn collega: 'Waar blijf je nou? Ik sta voor het gerechtsgebouw. Over tien minuten begint de zitting.'

Ik zei: 'Laat de rechter het maar uitstellen. Er is iets gebeurd in de privésfeer. Ik kan nu echt niet komen.'

Mijn collega zei met een lichte emotie: 'Mag ik de zaak van je overnemen? Tenslotte weet ik van de hoed en de rand.'

Ik twijfelde even, ze was een gevaarlijke streber.

Maar ach, ik kon niet meer helder denken en zei: 'Als de rechter en mijn cliënt het goed vinden, heb je mijn akkoord.'

We zaten aan de keukentafel. Mijn duim was vakkundig door Belinda verbonden. Ik besloot op dat moment, dat ik ze voortaan Ronald en Belinda zou noemen in plaats van papa en mama. Ik had het boekje nog stevig vast en was ook niet van plan om het terug te leggen.

Ronald had zijn bedrijf op zolder. Er stond zoveel apparatuur, dat het op een cockpit van een vliegtuig leek. Hij runde een fabriek waar pillen werden gemaakt. Vanaf zijn zolder bestuurde hij met robots de drie personeelsleden die in de fabriek de eindproductie deden. Ronald keek nors. Hij wilde nooit tijdens zijn werk gestoord worden.

Belinda fluisterde: 'Dit is een ernstige zaak.'

Ronald haalde zijn mobiel van zijn pols en legde hem op tafel. 'Ik zal toch mijn drones in de gaten moeten houden.'

Belinda viel gelijk met de deur in huis en zei: 'Onze Lonneke weet nu wie ze is. Ze heeft het trouwboekje van haar ouders gevonden.'